

[Waldorff]

klarede i forhold til atomkraften: man ved ikke, om man skal gå ind for atomkraften i Danmark, og det ved man mest ikke, fordi man ikke rigtig ved, hvad man faktisk bliver tvunget til i sidste ende.

Men det er klart, at man ikke med troværdigheden i behold på samme tid kan kræve Barsebäck lukket og forberede og planlægge indførelse af atomkraft i Danmark. Derfor spiller redegørelsen med falske kort. Det er simpelt hen et spørgsmål om at træde vande, indtil man ser, hvad vej vinden blæser.

Hele baggrunden for revisionen af beredskabsplanen er politisk; det er ikke et spørgsmål om, at man har fået nye oplysninger, men udelukkende et spørgsmål om, at det politiske pres stiger. Det fremgår meget klart af de forudsætninger, man stiller op for beredskabsplanen.

Man understreger som udgangspunkt, at der intet er, hverken teoretisk eller praktisk, som begrundelse for at skærpe de hidtidige vurderinger af Barsebäck. Man klynger sig fortsat til påstandene om den uendelig lille sandsynlighed for en kernenedsmeltning, selv om enhver med noget i hovedet kan se, at de forudsætninger, man har for beregningen af sandsynligheden, er skudt gennem hovedet.

Ikke desto mindre kommer der jo altså nogle ændringer i beredskabsplanen. Det meste af det er lapperier, som ikke rigtig betyder noget, men der er også et par stykker, som skal se ud til at have betydning, nemlig instruksen om at gå inden døre og det, at man indbygger en eventuel evakuering i beredskabsplanen. Men hvor meget er de ting egentlig værd?

Hvad angår »gå inden døre«-aktionen, ligger det sådan, at man faktisk ikke rigtig ved, om og hvor meget det nytter, og om det kan lade sig gøre. Det kan man have sine tvivl om. Der er måske to timer til at iværksætte den aktion i. Det er fuldstændig indlysende, at der vil opstå panik: folk vil forsøge at komme hjem til deres børn, til deres familie, mange vil forsøge at komme væk fra København, og mange vil overhovedet ikke få advarselen i tide. Jeg er ikke i tvivl om, at den forholdsregel imod et sammenbrud i Barsebäck er værdiløs.

Men når den har den afgørende betydning i beredskabsplanen, er det jo simpelt hen, fordi man ikke har noget som helst andet at stille op. Man ser i øjnene – det er man også

nødt til – at det ikke vil være muligt at evakuere befolkningen, inden atomskyen passerer. Man er i beredskabsplanen indstillet på at foretage en efterfølgende evakuering, når skyen er drevet forbi, og regner med at kunne evakuere 100.000 mennesker i døgnnet. Det vil med andre ord sige, at det vil tage ca. en uges tid at evakuere den del af Storkøbenhavns befolkning, som ikke selv kan transportere sig væk.

Det vil ikke bare betyde kaos, det vil også betyde, at det er for sent. Allerede 24 timers ophold vil betyde en stråling, som medfører mange akutte dødsfald, og så er der ikke talt om langtidsvirkningerne både af skypassagen og af et efterfølgende ophold i nogle dage. Der er det yderst passende at erindre om de 20.000 dødsfald inden for 20–30 år, som miljøstyrelsen regner med i det værst tænkelige tilfælde.

Konklusionen er, at ingen i verden ved sine fulde fem tror på, at beredskabsplanen giver nogen som helst sikkerhed imod en Barsebäck-katastrofe. Så må man selvfølgelig spørge: kunne man gøre mere end det, der er lagt op til i beredskabsplanen? Man kunne i hvert fald gøre én ting: man kunne uddele jodtabletter for at nedsætte optagelsen af radioaktivt jod. Det ønsker man ikke; man finder det ikke hensigtsmæssigt.

Her kommer vi til kernen i hele denne beredskabsplandiskussion. Det er nemlig en af forudsætningerne for beredskabet – og her citerer jeg fra redegørelsen:

»... at det så vidt muligt undgås, at der tages skridt, som kan medføre forøgelse af den samlede risiko, især således, at det søges undgået, at der opstår panik.«

Eller med andre ord: hellere lidt mindre beredskab end for megen panik. Man ønsker ikke at uddele jodtabletter i hovedstadsområdet, simpelt hen fordi man ved, at hvis folk skal have et glas med jodtabletter stående i medicinskabet, hvor der står »Tages i tilfælde af katastrofe på Barsebäck«, vil det virke som en konstant påmindelse om, hvilken fare folk faktisk lever i, en påmindelse om, at de lever i skyggen af et atomkraftværk. Man ønsker ikke at uddele jodtabletter, man ønsker i virkeligheden ikke at gøre folk opmærksomme på den fare, der er.

Det er sådan noget, jeg vil kalde et politisk beredskab. Det er sådan, man forsøger at tvinge en befolkning til at leve med en tek-